

Het dankwoord van de Algemene Overste

Persbureau 2008-10-18

"Dank u", zo begon Moeder Antonia gisterenavond haar avondwoordje tot de gemeenschap van het Algemeen Huis. "Als we in liefde beantwoorden aan de taken die ons zijn toevertrouwd, aan de vragen van zusters die op ons afkomen, aan de tekenen van de tijd, aan de wil van God, dan ervaren we –zelfs na 18 jaar – de frisheid van een mooie periode en hebben we zelfs de tijd niet om de kalender in de gaten te houden.

Als we een liefdevol antwoord durven blijven geven, kunnen we niet aan onszelf denken. We zijn gewoonweg heel blij en gelukkig dat we Gods wil mogen volbrengen."

"Er rest ons enkel de *dag van God*, die we in dankbaarheid, vertrouwen en hoop mogen beleven. In die zin is de tijd niet deze van de kalender, maar van de dienst aan de Heer. Het is een tijd om God te loven en ons Magnificat te zingen. Wat we hebben mogen zien, tekent de

geschiedenis."

Met haar gekende passie voor het Instituut, haar helderheid waarmee ze in relatie treedt, heeft de Moeder haar "dank uitgedrukt naar elke medezuster toe". "Deze dank zal ik heel mijn leven blijven meedragen waar de gehoorzaamheid mij ook zal brengen." En dus, zo vervolgt de Moeder "zullen we elkaar terugvinden in het hart van

Jezus." (cfr. Moeder Mazzarello)

Tijdens dit avondwoordje, sprak Moeder Antonia o.a. over haar "laatste" taak die ze heeft mogen vervullen, nl. de zending van 7 nieuwe missionarissen: vier voor Afrika, een voor Azië en twee naar Europa. Vervolgens herinnerde ze eraan dat we "over één week de negende opvolgster van Moeder Mazzarello zullen vieren. We zijn hier om de weg met haar af te leggen."

Op het einde vertrouwt ze alle zusters een wens toe die hen uitnodigt tot het de uiteinde van de wereld: "Wij zijn dochters van een Stichter die sterke intuïties had en die gedurfd heeft om deze stapje per stapje te realiseren. Laten we onze energie verzamelen. Laat ons liefdevol bij de jongeren blijven. Ze zullen ons hun waar gelaat tonen en samen zullen we, in het licht van het Evangelie en ons salesiaans charisma, zoeken naar wat ons te doen staat.

De Moeder herinnert ons aan de schat die we allen in handen hebben: de opvoeding. Deze schat omvormt de wereld door de liefde.

Ze eindigt met de woorden die Don Bosco zei aan Don Barberis in 1875: "Je zal het werk verder zetten dat ik begonnen ben. Het mijne was een potloodtekening, maar jullie zullen het inkleuren. Het zaad is

gezaaid....laat het groeien!"

Het "Avondwoordje" van Moeder Antonia kon met geen mooiere woorden eindigen. Tot op het laatste moment van haar dienst aan het Instituut heeft de Moeder de aandacht weten te vestigen op het gelaat van de andere, omdat zij weet dat achter het gelaat van de andere, het gelaat van Christus verborgen is.